

přšel podzim a s ním časopis střediska

BLANÍK

z října 2017

Nazdar,

tábory jsou fuč a s nimi i hrsti borůvek rozsypané po
noční obloze, doprovázané štěkotem srnek na kytaru,
vůně připálených obědů a povyk při vzrušující hře.

Naopak, začal podzim, období barev, šedi, ticha
a hlasitých plískanic.

Člověk se ani nenadál, jak to všechno uběhlo.

Ale nebojte, ikdyž se časy mění, Blaník zůstává.

Příjemné čtení přeje

♣ redakce

SKAUT

- 05** BARVY ŠÁTKŮ
- 07** HELP 2017
- 08** KNIHA V PÁR VĚTÁCH
- 09** NA KŘÍDLECH KINEMATOGRAFIE
- 10** PÁTEK TŘINÁCTÉHO
- 14** SVATOPLUKOVY PRUTY
- 15** TO
- 16** V POHÁDKÁCH JE PRAVDA
- 17** ZOOM A GRAM
- 18** TŘI JEZY
- B1** KOMIKS

BUDOU ŠÁTKY HNĚDÉ?

AKTUALITA

Náčelnictvo se chystá diskutovat budoucnost vzhledu krojových šátek. Pověřilo Výkonnou radu otevřením diskuze k tématu a následným předložením návrhu na změnu či několika alternativ Náčelnictvu ke zvážení. Zapoj se do diskuze i Ty. Diskuze je zároveň otevírána článkem na Křižovatce, RoverNetu a Teepkovi, aby zasáhla co nejpestřejší spektrum diskutujících. Toliko stručně na začátek. A teď trochu šířeji.

Co říká Krojový řád?

Krojové ustrojení skautek a skautů všeho věku určuje Krojový řád. Ten světlušským, vlčatům a žabičkám určuje šátek žlutý, skautkám a skautům pak hnědý, případně světle modrý. Umožňuje jejich lemování, jednotné pro oddíl. Absolventům lesních škol předepisuje šátek šedý. Krojový řád umožňuje tvorbu příležitostných šátek a jejich nošení po dobu konání akce.

Jak vypadá skutečnost?

Junák – český skaut vydal v posledních letech mnohými oblíbené příležitostné šátky ke století českého skautingu a ke změně názvu organizace. Stovky skautek a skautů vlastní účastnické šátky z mezinárodních akcí. Mnohé oddíly a některé vzdělávací kurzy si tvoří své příležitostné šátky. Když se kolem sebe rozhlédne-

te na akcích nebo podíváte na fotografie na sociálních sítích, vypadá to často hodně jinak než v Krojovém řádu. Kolem krku lze najít více barev. Příležitostné šátky často nekončí ve sbírkách, ale zůstávají na krku. A je na první pohled vidět, že skauti a skautky, zvláště pak náctiletí a o trochu starší, nosí kroj raději s vícebarevným než s hnědým šátkem. Ani členky a členové kmene dospělých často nenosí svůj příležitostný šátek jen příležitostně.

Co udělat s rozporem předpisu a skutečnosti?

Je patrné, že Krojový řád je často nerespektován. Samozřejmě, zdaleka ne všude a zdaleka ne vždy. Je spousta oddílů, kde se nic takového neděje. A zároveň je zřejmé, že nezanedbatelná část skautek a skautů raději nosí jiný šátek, než jaký by dle předpisu nosit měli. Někdy proto, že mají vzpomínky na událost, s níž je pojí příležitostný šátek. Podle rozhovorů ale často i proto, že se s jiným šátkem cítí lépe, protože kombinaci béžové (košile/halenka) a hnědé (šátek) nepokládají za atraktivní. Můžeme nad tím mávnout rukou, protože „předpis je předpis“, nebo se zamyslet nad tím, jestli to u těch, pro které tu skauting je, není skutečně problém. Přístupy jsou možné tři. Ponechat dnešní situaci beze změny,

protože rozpor mezi řádem a skutečností existoval do jisté míry vždy a nezanedbatelný je už několik let. Nebo začít více vymáhat dodržování řádu, protože rozpor mezi pravidlem a skutečností je obvykle nešťastná situace. Nebo zvážit změnu pravidla.

Náčelnictvo se rozhodlo pro zvážení varianty třetí, chce otevřít k diskuzi možnost změny pravidla. Neznamená to, že jej určitě změní. Už vůbec to neříká, jak jej změní, pokud vůbec. To vše se teprve uvidí, vyplyne to z právě otevírané diskuze a výstupů práce týmu kolem šátek.

Následně Náčelnictvo přijme rozhodnutí.

Malý historický a zahraniční exkurz

Do konce 30. let 20. století nosily oddíly své oddílové šátky, dle vlastního rozhodnutí. Příručka „Organizace“ z pera A. B. Svojsíka ve svém vydání z roku 1930 říká o skautských šátcích: „jednotné barvy pro celý oddíl... nosí se přeložen pod límcem... vpředu uvázán rybářskou spojkou... případné lemování jinou barvou jest přípustno“. Těsně před 2. světovou válkou pak byly šátky sjednoceny do přibližně takového nastavení, jaké máme dnes.

Ve skautském zahraničí je situace různá. Někde je systém obdobný našemu stávajícímu, jinde jsou standardem oddílové či střediskové šátky. Nelemované šátky jsou (přinejmenším v Evropě) spíše v menšině. Pokud existují šátky pro jednotlivé výchovné kategorie, pak obvykle existují

pro každou kategorii (ne tedy jako u nás, kde mezi skautským a roverským šátkem není rozdíl). Studium zahraniční inspirace i vývoje krojového předpisu u nás bude součástí práce na přípravě podkladů pro rozhodování Náčelnictva.

Zajímavé otázky jak pro osobní zamýšlení, tak pro diskuzi

- Jaké vidíš důvody pro zachování současného stavu Krojového řádu v oblasti šátek?
- Jaké vidíš důvody pro změnu stavu Krojového řádu v oblasti šátek?
- Jaká budoucí úprava stavu Krojového řádu v oblasti šátek by se Ti líbila?
- Pokud by ke změně došlo, co je třeba zohlednit, aby byla co možná nejlepší?
-
-

Zajímavou diskuzi o tomto tématu lze najít na facebookové skupině Roveři&Rangers CZ.

(Článek je převzat a mírně upraven ze Skautské křižovatky)

HELP 2017

VEXLÁK

Co to vlastně Help je?

Je to skautská přespolní hra, která se odehrává na valašských kopcích poblíž Vsetína. Tato velkolepá akce je jedinečná zejména herním polem, které se rozkládá na velkých pěti kilometrech čtverečních, čímž se dostává do těch vůbec největších svého druhu v ČR. Princip hry je velmi jednoduchý. Cituji: „NA NEPŘÁTELSKÉM ÚZEMÍ SE ZŘÍTILO LETADLO VAŠÍ ZEMĚ, KTERÉ KROMĚ CIVILISTŮ PŘEVÁŽELO TAKÉ TAJNÝ MATERIÁL BETA 2. VÁŠ PÁTRACÍ TÝM MÁ ZA ÚKOL LOKALIZOVAT HAVAROVANÉ LETADLO, ZACHRÁNIT ZRANĚNÉ A ZAJISTIT MATERIÁL BETA 2. PROTI VÁM STOJÍ NEÚPROSNÝ ČAS A ARMÁDA, KTERÁ SE SNAŽÍ PŘÍSTUP K LETADLU ZNEMOŽNIT A CELOU HAVÁRII ZATAJIT.“

Vše to začalo jednoho malebného zářijového dne okolo třetí hodiny odpolední. Zatím jen polovina party se sešla kluboven. Poněvadž jsme jeli malým autem, věci potřebné na akci (kola, dvoukoláky...) jsme pouze připravili pro druhou polovinu, neboť ta jela později a měla auto velké. Okolo čtvrté jsme vyrazili vstříc Moravě. Po příjezdu na místo určené (to bylo okolo deváté večerní) jsme se připravili na výkon, zaregistrovali pod jménem Blaník (mezitím přijela druhá polovina výpravy) a hurá do akce! Zezačátku jsme šli po dvojicích – Mikeš a Tomík, Yetti a Hobit,

Radim a Kos, Jirka a Kryžot, Wexlák a Rak. Protože by to byly ještě dlouhé A4 vyprávění, vezmu to stručně. První hodiny jsme nachodili nekonečné kilometry, jejichž náplní bylo hledání vraku a obnova víz. Teprve když začalo svítat, hra začala nabírat na obrátkách, neboť čas nás neúprosně tlačil a my pořád ne a ne najít ten vrak. Až po deváté hodině ranní nám někdo pověděl, kde vrak leží. A tak jsme se celí znaveni tělem, ale živi duchem vydali na místo havárie. Hned na uvítanou armáda zkontrolovala dosti netradičním způsobem naše víza. Konečně jsme mohli vyplnit naše vymožené dvoukoláky Betou. Avšak jakmile uviděla armáda naši betanadílku, hned po nás začali házet šišky jako potrhli, my se však nedali a házeli je po nich též (podle tohoto vzoru se odehrávala všechna šíškování mezi armádou a týmem).

Tuto bitvu jsme vyhráli, nicméně byla ze záhrobní na nás zavolána eskorta čítající dvě auta plná vojáků,

kterí nás neúprosně zneškodnili a vzali nám všechny materiál. Takto marné pokusy byly zopakovány ještě mockrát, než se podařilo alespoň nějaký materiál dopašovat na vel-vyslanectví. Hra končila v šest hodin odpoledne. Poté už snad jen nakoupit kyselici, vyfasovat frgál a dohnat úmorných bezesných 38 hodin. Den nato odjíždíme, abychom se najedli v kroměřížské jídelně a pokusili se přemluvit, leč marně, Radima k výšlapu na tamější věž. Akce to byla úžasná a určitě si ji někdy zopakují.

KNIHA V PÁR VĚTÁCH

RECENZE (MLADÝ MUŽ A BÍLÁ VELRYBA – VLADIMÍR PÁRAL)

Nebojte, tyto články vám neprozradí děje knih, ani vám „nevyspoilují“ zápletku (doufám). Cílem těchto článků je představit vám nějaké knihy trochu jinak. Vždycky když čtu nějakou knihu, podtrhávám si v ní myšlenky, co mě zaujmou. (Pokud jsou to knihy z knihovny, velice tence a pak vše řádně vygumuju nebo si to rovnou přepisuji – zase takový rebel nejsem). Ráda bych se tedy podělila o to, co mě konkrétně zaujalo v knize od Vladimíra Párala, Mladý muž a bílá velryba.

- „Chcete být šťastni? Odejměte své útlumy i vzruchy lidem a odevzdejte je přírodě!“
- „Chcete být šťastni? Žijte stále jednodušší věci.“
- „Kterous chtěl zabít, která tě chtěla zabít a pro kterou ses chtěl sám zabít...“
- Nač připomínat věci, které už dávno zkameněly a teď se již nehodí k ničemu – než k sebe-trýzni...“
- „A nač vůbec žít?“
- „Tvá otázka NAČ je zodpovězena mým JAK.“

Jestli vás alespoň jedna myšlenka zaujmula, jděte si tuto knihu přečíst celou!

NA KŘÍDLECH KINEMATOGRAFIE

Předem tohoto článku je záhodno upozornit, že křídlo, je zde bráno (stejně jako u letadla), jako nástroj pro překlenutí vzdálenosti. Ten, kdo má chuť si cestu nezkracovat, ať si zakryje levou stranu, sedne k internetu (či knize 1001 filmů, které musíte vidět než umřete), vyhledá, a dvou až tří hodinovou cestu absolvuje. Tyhle kousky fakt stojí zato!

Končí to začátkem - Quentin Tarantino (1994)
Malcome Crowe je duch - M. Night Shyamalan (1999)
Ukřižují ho - Mel Gibson (2004)
Je to jen jeho představa - James Wong (2000)
Nezemře, jeho syn zemře - Alejandro González I árritu (2015)
Ona umře - David Vondráček (2012)
Ne, já jsem tvůj otec - Irwin Kershner (1980)
Glenn umře - Greg Nicotero (2016)
Brumbál umře - David Yates (2009)
Udusí ho polštářem - Miloš Forman (1975)
Schizofrenie - David Fincher (1999)
Náčelník umře - Herald Reinl (1962)
Je neozbrojen - Clint Eastwood (2008)
Děj se neděje - Richard Kelly (2001)
Pan Oranžový je policajt - Quentin Tarantino (1992)
V krabici je hlava jeho manželky - David Fincher (1995)
Oni komunikují - Colin Trevorrow (2015)
Vesmír je za knihovnou - Christopher Nolan (2014)
Svou vlastní matkou - Alfred Hitchcock (1960)
Sebere prachy a zmizí - Danny Boyle (1996)
Jsou na naší planetě - Franklin J. Schaffner (1967)
Ash je robot a celé to bylo naplánované - Ridley Scott (1979)
Dale Cooper je Bob - David Lynch (1990)

PÁTEK TŘINÁCTÉHO

JÉČKO

V oné podivné krajině Vysočiny byla jedna vesnice. Seděla schovaná mezi dvěma kopci a řekou za zády jako tlustá myš zahnaná kočkou do rohu. Jediná věc spojující ji s okolním světem byla úzká okresní silnice, na níž se vešlo nanejvýš jedno auto. Blátivý Brod, jak se vesnička jmenovala, byl na úplném konci té silnice, slepé ulice. Pět kilometrů před ní se nacházely cedule každých padesát metrů, oznamující jak moc blízko konci silnice jste. Bohužel většina lidí směřujících do Blátivého Brodu za příbuznými, či z jakéhokoliv jiného důvodu, kteří nebyli informováni a varováni předem, to po chvilce otočili. A tak s léty se vesnice stávala čím dál větším zapadákovem. V jednu chvíli to dosáhlo takové úrovně, že ji v jednom vydání map nevyznačili klasicky jako samotu, ale jen jako bažinu, protože oněch šedesát obyvatel jim poslalo jako jeden muž rozhořčený dopis. O týden později se jim Katastrální úřad omluvil a kupodivu i vytiskl nové mapy.

Oni totiž lidé odtamtud jsou hrdí a pyšní na svůj původ. Základnu tvoří padesát trvalých obyvatel a dále sem jezdí okolo tří rodin na chatu. Tamní tvrdí, že Brod býval kdysi významným místem.

Vše začalo, když tudy projel Jan Žižka. Nejedna husita byl už unavený a tak si řekli, že to tam zapíchnou. Postavili domy, radnici, kapli a most.

Díky strategické poloze vsi z nich most udělal pracháče. Každý, kdo chtěl do nedalekého města, musel buď jet mnoho kilometrů na západ, či dvakrát tolik na východ, aby objel kopce. Nebo mohl za určitý poplatek projet vesnicí, tehdy obcí, a ušetřit dny cesty. Jenže pak když tudy projížděli osvoboditelé z Rudé armády, stala se katastrofa, jež ovlivnila generace. Jeden z těch nezničitelných tanků, které jste opravili kladivem a hasákem, hora železa, projížděl po tom mostě a nezvládl udržet směr. Nejenže prorazil zábradlí, ale taky zbořil most.

Od toho dne bohatství vesnice upadalo. Lidé odcházeli hledat štěstí jinnam a peníze mizely. Až se v padesátkách dostala do stavu, ve kterém je dnes. Dva kopce, tyčící se uprostřed rovinaté krajiny, se nazývaly Větrník a Bečvák. Občas tamní vtipkovali, že se Blátivý Brod nachází mezi dvěma obrovskými prsy. Potom přišel jeden Pražák a řekl, že to spíš vypadá jako prdel. Jeho vtip se nesetkal s úspěchem, protože si všichni přestali dělat legraci z obou kopců, aby předešli dalším takovým posměškům.

Z dálky není vidět nic víc než dlouhé elektrické vedení táhnoucí se krajinou a mizící kdesi v lese. Ten les je starý jako vesnice sama a až na občasné kácení stromů na palivo roste bez zásahů lidí. Ona krajská silnička se ztrácí v stínu jeho mohutných

buků a dubů, které postupně přejdou do smrkového a borového lesa. Po asi půlhodině motání se v lese dorazí člověk na hranici samotné vesnice. První uvidíte náměstí s kašnou uprostřed. Ta už sice dávno vyschla a je polorozpadlá, jenže nikomu se nechce s ní cokoliv dělat. Okolo stojí větší i menší domy stálých obyvatel. Za kašnou vidíme radnici, která ale v současnosti funguje jako hospoda a skladiště všemožného haraburdí. Ve dvou dalších vrstvách okolo okouní průčelí dalších domků a chalup. U řeky stojí kaple, v současné době přežijí dvanáct velkých povodní a dvaatřicet malých rozvodnění.

Ted' už jste obstojně seznámeni s Blátivým Brodem, což je vlastně úplně jedno, protože náš příběh se tu nebude odehrávat. V široké, ale poněkud krátké posteli, se probudil jeden malý človíček. Prvně chvíli opakovaně otevíral a zavíral oči. Potom si je vymnul ospalky a otočil se nalevo. Tam ležela Bětko. Jeho krásná Bětko. Opatrně odsunul její ruku a vyklouzl zpod peřiny. Na nohy nalezl papuče a propnul ruce v protáhnutí. Když přecházel pokoj, ohlédl se. Na posteli širší než delší ležela asi pětadvacetiletá dívka v tričku s Garfieldem, které jí bylo až do poloviny stehy, a docela krátkých kraťasech. Její dlouhé světlé až mléčné vlasy jí zakrývaly půvabnou tvář s uhrančivými modrými očima a níž se často objevoval veliký úsměv. Jak tak koukal přes rameno, málem zakopl o krb, v němž dohořovalo několik briquet.

O chvíli později si dával topinku s marmeládou a čaj. Dojedl a již oblečený do svého tmavě modrého obleku vyrazil ke dveřím. Sebral svůj kufřík a začal hledat klíče. Sál do obou kapes i do košíku na klíče. Nic. Potom za ním jeho klíče zachřestily. Podávala mu je. Vzal je a rychle ji políbil na tvář, načež vyrazil do práce. Před domem na něj čekala jeho chloubka, jeho pýcha. Hummer Humvee černé lesklé barvy s novým lakem. Zvuk jeho motoru v něm rozproudil krev a vyrazil.

„Hey, get rhythm when you get the blues. C mon get rhythm, when you get the blues....“ Hrál mu z rádia Johnny Cash. Poklepával si rukou na volant a občas se přidal do dvojhlasu. Po nějaké době vjel na hlavní silnici. Nebe bylo jako vymetené a jediný mrak nehyzdil jeho tvář. Stáhl si okénko a položil ruku na dveře zvenčí. „Jo, můj život je skvělejší,“ utvrdil se. Zpoza kopce, který objížděl, se vynořilo město. Mnoho lidí při pomýšlení na svou práci spíše nadává, než se raduje. Jeho tvář pokryl spokojený úsměv. Nejenže měl svou práci rád, ale dokonce ho bavila. Proč by taky ne, když ji při ní potkal. Proplétal se uličkami z kočičích hlav a zatáčel v dobře známých zatáčkách. Protože tam na konci té cesty stála jeho ordinace. Jeho pracovní místo. Jeho radost.

Pracoval jako zubař v soukromé ordinaci a byl jediný takhle fungující zubař ve městě. Měl stálou klientelu bez problémů pokrývající jeho výdaje a ještě mu nechávající dost na

spokojený život v dostatku. Zastavil před malou budovou a vyrazil dovnitř. V čekárně již čekalo několik lidí a když přišel, zdravili ho.

„Dobrý den. To se udělalo pěkně, že?“ „Ano, paní Horváthová, moc pěkně.“ „Zdravím, pane doktor. Jak se má žena?“ „Taky zdravím, má se dobře.“ „Nazdar, Tome.“ „Čau, Jardo.“ V ordinaci už čekal jeho asistent, mladý student sbírající tady praxi. Pozdravili se a on mu předal nedlouhý seznam objednaných lidí na dnešek. „Tak to se dostanu domů brzo,“ utrousil spokojeně a dodal: „Tak to tu rozjedeme. Jdu se převléknout a ty zatím všechno připrav a začni ordinovat.“ „Dobře.“

Všechno to šlo hladce. Pacienti mizeli a v době oběda tam bylo jen několik posledních. Zrovna, když

dokončoval chrup paní Zavadské, zeptala se ho: „Tak co? Už se vám dnes něco stalo? No je přeci třináctého pátek.“ „Ne, nic se mi zatím nestalo.“ Paní Zavadská odešla, ale nasadila Tomovi do hlavy brouka. Nebyl pověřčivý, ale tohle ho rozhodilo. Nepřítomně pozdravil nově přicházejícího Jardu. Ten sem přišel na průběžnou kontrolu. Posadil se a otevřel pusu. Tom, stále rozhozený onou zprávou, si nasadil rukavice a začal. Vzal vrtačku a začal.

„Auuuu! Do prdele, co děláš?“ huhlal v duetu s asistentem. „Co to děláte? Přestaňte, je tu jenom na prohlídku.“ Ten křik ho vytrhl z myšlenek a uvědomil si, co dělá. Rychle vyndal vrtačku z jeho úst a vypnul ji.

Jeden pohled na vrtaný zub mu

ukázal, že stačila ještě chvilka a bylo by poškození nenávratné. „Co tě to napadlo? Ty jseš úplně mimo. Bejt tebou, tak dneska to zapáchnu a jedu domu.“ „Má pravdu, pane Tomáši. Jděte domů, já vám těch několik lidí odložím na pondělí.“

Tom roztěkaně pokýval hlavou a převlékl se. Nasedl do auta a jel. Chtěl být doma co nejrychleji, tak na to šlápnul. Najednou se nebe zatáhlo a ocelově šedé mraky spustily vodopády deště. Zavál silný vítr a občas se blýsklo. Tom zaklel a přidal. Vzpomněl si, že v přihrádce má čokoládovou tyčinku. Zuby roztrhl obal a začal ukusovat. Ucítil, jak mu malý kousek čokolády spadl do klína, a tak se tam podíval. Rychle jej ometl a jakmile se vrátil očima na vozovku, uviděl srnku stojící v silnici. Bleskurychle strhl volant na stranu. Na mokré vozovce chytil smyk a v hodinách odlétl do příkopu. Tvář se zabořila do airbagu.

„Do hajzlu!“ zařval, když vyndal hlavu z polštáře. Nastartoval a zařadil zpátečku. Kola hrabala bahnem. Zkusil to dopředu. Totéž. Praštil do volantu. „Sakra! V tomhle blbým autě jezdí vojáci! Podělaná armáda má tohle auto a jezdí v něm debilní pouští a podobnejma místama! Ale nedokáže se dostat z idiotskýho příkopu u silnice!“ ulevil si. Vyškrábal se ven a s nelibostí shledal, že děšť jen tak neskočí. Sebral kufřík a vyrazil. Prvně ho zkoušel použít jako kryt proti dešti. Nevyšlo to. Po deseti minutách na něm nebylo jediné suché místo. Mobil nefungoval, takže ani nemohl zavolat odtahovku. Paráda!

Po asi hodině chůze nebyl o moc blíže. Uslyšel zvuk motoru. Byla to stará oktávka a v ní Ota, jediný instalatér v okolí. Zastavil a nebral na kost promoklého zubaře. „To je mi průtrž mračen, co, Tome?“ prohodil Otto.

„To teda je. Pár kiláků zpátky mi kleklo auto a musím se dostat domů, abych zavolal odtahovku.“ „Není to ten obrovskej Humvee, ve kterym jezdí vojáci v Afghánistánu?“

„Jo, ten.“

„Tak to je smůla.“

„Mi povídej.“

Zrovna vjeli do lesa, když Ota zaklel jako správný dlaždič. „Co je?“ probral se z polospánku Tom.

„Jezdím tudy dvacet let a ani jednou se mi tohle nestalo.“ V protisměru totiž jelo další auto. Teď to bylo, kdo první začne couvat. Ani jednomu se do toho moc nechtělo. Tak se toho ujal instalatér. Otočil se a couval. Netrvalo to dlouho. Oktávka to nezvládla a sjela do příkopu.

„To snad není možný! Druhý auto, ve kterym dneska jedu! Sakra!“ spílal Tom osudu. „Tak zbytek dojdem pěšky.“ Sotva, co vystoupili, je první auto ohodilo bahnem a vodou, když projíždělo okolo. „Úžasný,“ konstatoval Ota. V tom si žába ukousla špulku kalendária svěží barvy. Do vesnice došli za slabé tři hodiny. Oba dva byli mokří, zabahnění a naštvaní, jak to jen šlo. U dveří zjistil, že nechal klíče v ordinaci. Sakra! Sehnul se a zpod koberečku vytáhl náhradní klíč. Vsunul ho do zámku a otočil. Bylo to moc silně, protože mu v ruce zůstala půlka klíče. Do prdele! Mrštil jím na

zem. Rozhodl se nečekat na záchranu v podobě Alžběty. Vyrazil za dům. Tam totiž bylo okno ve výši jeho prsou. Nechal ho otevřené na větračku. Mezerou protáhl ruku a snažil se otevřít ho úplně. Potom najednou panty okna povolily a on propadl dovnitř sprškou střepů. Natáhl se jak dlouhý tak široký do bahna, vody a střepů ve spíži. Pořezaný vstal a došel k pevné lince. Prvně zavolal odtahovku, pak zámečníka a následně si přes internet koupil nové okno.

Svlékl si mokré šaty a šel se osprchovat. Voda tekla jenom ledová. Jasně, něco o tom četl v emailu, codostal. Pomrzlý si vlezl do županu a šel spát. Před spaním přemýšlel o tom, kdy začala celá tahle kavalkáda smůly. Uvědomil si, že to začalo, když mu paní Horváthová řekla, že je pátek třináctého. Možná by se to nestalo, kdyby mu to neřekla. Nebo jo? Jeho mobil cinknul. Odemknul ho a podíval se na oznámení, že jeho okno je připraveno k vyzvednutí. Koutkem oka zaregistroval, že už je osm večer 18. srpna...

SVATOPLUKOVY PRUTY 2017

ŠEM

Je tu začátek školního roku a pro většinu z nás to znamená návrat do školních lavic. Sezona letních táborů skončila a nám nezbývá nic jiného než si počkat na příští léto. A proto bych vás rád vzal, alespoň na chvíli, do oněch letních dnů a představil vám jeden letní kurz na kterém jsem letos měl možnost být. Svatoplukovy pruty je zážitkový a stmelovací kurz pro roverské kmeny. Na prutech je možnost si splnit i Čekatelskou zkoušku které je věnován i jeden víkend před letním táborem. Já jsem si již Čekatelky dělal a tak jsem i s ostatními z mého kmene jel až na desetidenní tábor který se konal na skautské základně Lišky kousek od Bechyně, které je pro táboření jako stvořená leží na břehu řeky Lužnice na kterou můžete jezdit o volném čase na kánojích nebo se jít koupat a házet instruktory do vody. Na kurzu jsme byli rozděleni do tří prutů (Outdoor, Příroda a Tvořivost) které jsme si volily při přihlašování na kurz. Rozdělení do prutů jsme pak prožívali většinu programů které se odvíjeli již od zmíněných prutů. Já jsem byl v prutu Tvořivost, ale je těžké říct který z prutů bych měl doporučit. Každý z prutů nabízí jiné aktivity ale rozhodně nebudete litovat že jste si vybrali špatně. Program

byl neuvěřitelně nabitý a po dobu celého kurzu mě programy nepřestávali překvapovat nebo bavit. Na prutech se prostě nudit nebudete, furt se něco děje ať je to snídanež za jízdy na kole (pro prut outdoor), učení se které kytky jsou jedovaté metodou pokus omyl (Příroda) nebo vrcholový pointilismus, kdy je vaším štětcem náhodný kus těla od paty až po špičku nosu (Tvořivost). Ale i mezi chaotickým a nabitým programem je zde čas na váš kmen a jeho rozvoj, to byl jeden z důvodů proč jsme jeli na Pruty. Před Prutama vám bude přidělen váš patron který vám pomůže naplánovat váš pruto-projekt pro každý kmen to je něco jiného pro nás to je půlroční plán akcí jen pro naši šestici roverů, jiní plánovali sluchování s jiným kmenem nebo oslavy padesáti let existence jejich kmene.

Kdybych měl Svatoplukovy pruty shrnout pár slovy řekl bych že je to Letní zážitkový kurz který vám dá mnohem víc než byste od roverského kurzu čekali. Spoustu zážitků, zkušeností, rozvoj vašeho kmene a hlavně poznání úžasné party lidí kterou se nám podařilo skvěle stmelit, to celé skvěle zdokumentováno ve formě krátkých vlogů instruktora Doda který nás každý večer bavil svým videem z minulých dnů. Po celou dobu

kurzu panovala skvělá atmosféra a potkal jsem spoustu skvělých a zajímavých lidí kteří mi toho hodně dali. Nakonec je součástí Svatoplukových prutů závěrečný víkend který mě teprve čeká v listopadu.

Nakonce můžu říct že Svatoplukovy pruty jsou výjimečný kurz který můžu každému kmeni jen doporučit.

TO **TOBIÁŠ**

Bylo nebylo, do městečka Derry přišel netvor. Bylo to čisté zlo živící se lidským strachem. Nejlepší strach získávalo samozřejmě z dětí, protože jejich fantazie je obrovská. Brávalo na sebe podobu toho, čeho se dítě nejvíc bálo. Pak dítě sežralo. Jednou se ale objevila skupinka školáků, outsiderů, každý s nějakým handicapem. Spojili se a rozhodli se společně zlu čelit. Jak jejich boj dopadl, se můžete dozvědět buď z tisícistránkového hororu od mistra žánru Stephena Kinga, anebo z nové filmové adaptace Andyho Muschiettiho. Aby se kniha vešla na plátno, je adaptace rozdělená na dva díly. První, který je právě v kině, se odehrává v době, kdy jsou hrdinové děti. Druhý, když jsou dospělí. Vměstnat tak objemnou bichli do dvou a čtvrt hodiny je ovšem nemožné. Nicméně, i tak se film vyvedl. Nemůže pokrýt všechna témata, kterými se kniha zabírá, přesto se jedná o kompakt-

ní a důstojné přepracování. Zaměřuje se víc na samotné hrdiny, jejich kamarádství a dospívání, a na horor tak nezbyvá mnoho místa. Nicméně strašidlo v podobě klauna je natolik vděčné, že i když zrovna na plátně nestraší, jste v neustálém napětí, odkud zrovna vyskočí. A bojíte se i o hlavní hrdiny. Každý je totiž jiný a rychle si je zapamatujete. Režisér navíc zdařile mixuje scény zaměřené pouze na děti s těmi strašidelnými a film tak uteče rychle a s pocitem, že ve snímku nepřebývá jediná scéna. Budete se bát, ale budete se i dojímat. A tím film překračuje prázdné horory s chatrným příběhem typu Annabelle. Jako člověk, co knihu přečetl a viděl i film, musím konstatovat, že kniha je lepší. Ovšem pokud se vám nechce kniha číst, což chápu, na film určitě běžte. Stojí to i za těch vyřidušských sto osmdesát devět korun.

V POHÁDKÁCH JE PRAVDA

KVAK A ŽBLUŇK - ZAHŘÁDKA (QIKI)

Kvak byl na zahrádce. Šel kolem Žbluňk. „Kvaku, ty máš nádhernou zahrádku,“ řekl mu. „Ano,“ souhlasil Kvak. „Je moc pěkná, ale byla to dřina.“ Já bych taky chtěl mít zahrádku, vzdychl si Žbluňk. „Tady máš trochu květinových semínek. Zasij je do země a brzo budeš mít zahrádku.“ „Jak brzo?“ Zeptal se Žbluňk. „Dost brzo,“ odpověděl Kvak. Žbluňk běžel domů. Zasil květinová semínka do země. „A teď semínka, začněte růst,“ nakazoval. Žbluňk několikrát přešel se a tam. Semínka růst nezačala. Žbluňk naklonil hlavu blíž k zemi a řekl nahlas: „A teď, semínka, začněte růst!“ A znovu se podíval na zem. Ale semínka růst nezačala. Žbluňk sklonil hlavu docela blízko k zemi a křikl: „A teď, semínka, začněte růst!“ Po cestě přiběhl Kvak. „Co je to tu za křik?“ zeptal se. „Semínka mi nechtějí růst,“ stěžoval si Žbluňk. „Protože moc křičíš,“ řekl Kvak. „Chudinky semínka se bojí růst.“ „Moje semínka že se bojí růst?“ Zeptal se Žbluňk. „Ovšem,“ odpověděl Kvak. „Jen je nech pár dní na pokoji. Ať na ně svítí sluníčko. Ať na ně padá déšť. Potom ti semínka začnou brzo růst.“

Té noci se Žbluňk podíval z okna. „A jéje,“ povzdychl si. „Moje semínka pořád ještě nezačala růst. To se jistě bojí tmy.“ Žbluňk vyšel na zahrádku a přinesl si tam několik svíček. „Přečtu

semínkům nějakou pohádku,“ řekl si. „Pak se nebudou bát.“ Žbluňk přečetl semínkům dlouhou pohádku. Celý příští den zpíval Žbluňk semínkům písničky. A celý další den četl Žbluňk semínkům básně. A celý další den hrál Žbluňk semínkům na housle. Žbluňk se podíval na zem. Semínka pořád ještě nezačala růst. „Co mám dělat?“ vykřikl Žbluňk. „Tohle jsou určitě ta nejbázněnější semínka na světě!“ Potom už byl Žbluňk velmi unavený a usnul. „Žbluňku, Žbluňku, probud' se,“ budil ho Kvak. „Podívej se na svou zahrádku!“ Žbluňk se podíval na zahrádku. Z půdy vyrůstaly malé zelené rostlinky. „Konečně se moje semínka přestala bát růst!“ radoval se Žbluňk. „A teď budeš mít pěknou zahrádku jako já,“ řekl Kvak.

„Ano,“ přikývl Žbluňk, „ale měl jsi pravdu, Kvaku. Byla to opravdu dřina.“ Máme obrovský podíl na výchově dětí v našich oddílech. A proto si myslím, že se každý někdy v životě cítil jako Žbluňk. Bez naděje z toho, že naše děti nerostou. Tedy obrazně řečeno. O něco se snažíme, chceme jim něco předat a cítíme marnost. Ale chtěla bych jen říct, abychom byli vytrvalí! Ony rostou a my se jednoho dne probudíme a věřte, že uvidíme, jaké krásné rostliny z nich vyrostly.

A že jsme je „nesázeli“ zbytečně.

ZOOM A GRAM

V&V (VERČA (QIKI) A VAŠEK) NÁHODA?

NE, JSME SOUROZENCI!

„Je to malé přiblížení pro člověka, ale velký nástroj pro stalkery.“

Dnešní doba přináší nesčetně možností, jak sledovat lidi. Můžete zjistit, zda je člověk v komplikovaném vztahu, zadaný či nezadaný. Najdete, kde bydlí, kolik dotyčného přesně na den je, nebo jestli se zrovna chystá na párty či si jde právě do zverimexu koupit králíčka. Zjistíte, co se komu líbí, jak by si zařídil byt nebo jaká celebrita je zrovna u něj v kurzu. Jestli ve středu obědval kebab nebo si pochutnával na svíčkové a jaké nové tečování si chystá nadělit k Ježíšku.

A teď pro mnohé to nejdůležitější, instagram přináší nesčetnou škálu fotek v různých situacích. Ve vteřině víte, jak dotyčný vypadá, když se ráno probudí #wokeuplikethis, když

se sluní na pláži, nebo když si zrovna pochutnává na kávě s dortem. Vše vždy nestrojené a přirozeně perfektní.

Ale víte, co jste dodnes nemohli?

Zvětšit si něčí profilovku na instagramu! Určitě jste na tento problém už každý někdy narazil, a proto pro vás máme řešení. Aplikaci, která vám přiblíží danou fotku. Prostě v reálném životě by to byla lupa.

V roce 2017 je to Zoom A Gram. Neptejte se, jak jsme tuhle aplikaci našli...

A i přes to, že jsme vám teď představili aplikaci, která vám nejspíše změní život, jděte radši ven!

TŘI JEZY

RADIO

Václavův svátek se dá prožít mnoha způsoby, obzvláště nejste-li Václav a nečeká vásoslava v rodinném kruhu, či cesta do Staré Boleslavi.

Na Václava se totiž v Praze koná skvělá akce, jenž sama ve svém názvu již předznamenává to čím je tak skvělá. Václav je jediný den v roce, kdy můžete legální cestou sjet pražský úsek Vltavy a potkat se s mnoha dalšími vodáky a skauty napříč celou republikou.

Nám (ČŠ a MK) se letos podařilo postavit pět lodí, z čehož jedna byla tříčlenná. Vzhledem k tomu, že kanoe jsem objednával tři dny předem a platil dva předem, vůbec jsem netušil jestli to klapne, no a klaplo. Na Císařský jsme dostali lodě, a po tom co odjel závod skautů/skautek a vystřelilo nejvíc civilů, vydali jsme se na vodu i my.

První zastávka v botičském kanále, tam jsme chvíli postáli, kousek se prošli, poklábosili a jedna loď změnila role. Musím říct, že asi oprávněně, protože schopnosti kormidlovat se

začaly vytrácet poněkud rychleji než bylo očekáváno. Když jsme vyjeli z kanálu, zjistili jsme že se nacházíme na úplném chvostu loďstva a tak jsme poněkud zrychlili. Přišel první jez, někoho jsme sice předjeli ale už to nešlo dohnat. Šlajsnu jsme zdolali, spoustu vody v lodi, ještě víc na nás. Ostatní z naší skupiny tenhle

první jez pod Jiráskovým mostem taky projeli.

Totíž, ten kdo nepřekoná první jez bez překlopení už z nějakého důvodu nemůže jet jez další. Jak jsem psal, jsme poslední loď, Čertovku jsme si tedy letos odpustili a jeli hnedle dál. Pod mostem legii jsme se seznámili s Letenskými piráty a ochutnali něco z jejich podpalubí. Ti nás upozornili na to že kanoe našeho typu (Agara) mají procento úspěšné průjezdnosti cca. 30%, to nám moc nepřidalo, tak jsme si ještě přidali z toho podpalubí, na kuráž. Na jezu se pravda ukázala, když jsme jím projeli, měli jsme půl lodi vody, skoro jsme tam byli. Dvě z našich pěti lodí skončily dnem vzhůru. Naštěstí byli všichni námořníci podrobeni plaveckým zkouškám. Zvláštní je, že loď, která vezla trojici tento jez zvládla.

Nuže, uctili jsme pod Karlovým mostem památku Honzy Třísky a jeli dál. Jak se po cestě ukázalo, Čechův most je ideální pro hru na babu, u Štefánikova mostu lze zase obejít jeho piliř (člověk si tak lehce může připadat jako Ježíš). Pak už zbývalo jen sjet šlajsnu u Helmovského jezu a následně si přímo pod jez vlézt.

Závěrem jsme dotlačili lodě na Štvanici, sepsali protokol, převlékli se, oslavili přežití a rozešli se s perfektním pocitem domů. Je parádní prohlédnout si Prahu z této úrovně! Člověka napadne spousta věcí, o kterých by jinak ani nepřemýšlel...velký dík všem organizátorům, no a Vy co to čtete, pojedte příští rok také.

S ÁZ ET BL ANÍK BY CHTĚL KAŽDÝ?

ČASOPIS BLANÍK HLEDÁ NOVÉHO GRAFIKA. ZAUČÍME TĚ. OZVI SE.

TIRÁŽ

V říjnu 2017 vydalo pro interní potřebu skautské středisko Blaník. Složení redakční rady: Rádio, Veronika, Škubka, Funík, Borůvka, Vašek, Chemik, Tobiáš, Racek, MJ, Yetti. Sazba a foto na obálce Ojta. Elektronický archiv časopisu naleznete na webu www.blanik.info/casopis. Junák - český skaut, z. s.

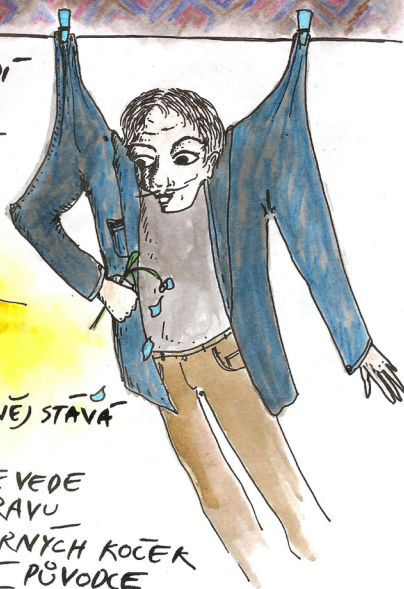

ČLOVĚK SE NĚKDY PROBUDÍ
PYSNÍ SE KRÁŠOU TOMO,
CO ZVADLO. A ZATÍM LÍTA.
JAK MOKRÝ PRÁDLO
JAKO LÍSTKY V OSUDÍ

TAK SE Z NĚJ STÁVÁ
ŽALOBCE
SAM SEBE VEDE
NA POPRAVU
A Z ČERNÝCH KOČEK
DĚLA PŮVODCE
DÁVNĚHO
NĚMEHO ŽALU.

R.